

Sygn. akt II K 1430/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Mariusza Skwierawskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 16 czerwca i 3 listopada 2015 roku sprawy

J. K., syna R. i R. z domu C., urodzonego dnia (...) w Ł.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 kwietnia 2012 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zabrał elementy wchodzące w skład linii kolejowej w postaci 26 ciężarów naprężających sieć trakcyjną ze słupa w lokacie 7-43 tor 201 o łącznej wartości 2.314 zł powodując przez to zakłócenie działania części linii kolejowej na trasie P.-G.-O., czym działali na szkodę (...) S.A.,

to jest o czyn z art. 254a k.k.,

I. oskarżonego **J. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego aktem oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, że działał wspólnie i w porozumieniu z D. R. oraz, że usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia 20 ciężarów naprężających sieć trakcyjną o łącznej wartości 1780 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy (...) Ochrony (...), czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 254a k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na podstawie art. 254a k.k. skazuje oskarżonego na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 §1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie I. wyroku kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu J. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 29 kwietnia 2012 roku godz. 01.10 do 30 kwietnia 2012 roku godz. 16.30 tj. dwa dni, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty

Sygnatura akt II K 1430/14

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 kwietnia 2012 r., około północy, dyżurny ruchu stacji G. O. został poinformowany przez maszynistę pociągu (...) o osobach, które przebywały w torze numer 201 przy słupie trakcyjnym na km 7,900. W tym czasie R. K. (1) – funkcjonariusz (...) Ochrony (...) (dalej jako SOK) pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym wspólnie z K. S. oraz A. S..

Około północy, z polecenia komendanta dyżurnego, funkcjonariusze SOK udali się na linię 226, 7,900 kilometr – gdzie na torach kolejowych miały przebywać osoby postronne. Po przybyciu na miejsce w rejon linii 226, funkcjonariusze SOK zatrzymali się na 8,100 kilometrze. R. K. oraz A. S., pieszym patrolem, udali się w kierunku kilometra 7,900. K. S. został zaś przy zaparkowanym pojeździe. Idąc w kierunku km 7,900 R. K. (1) oraz A. S. zauważyli dwóch mężczyzn. Jeden z nich był na słupie w lokacie 7-43 tor 201 i zaczynał coś piłować. Drugi z zauważonych mężczyzn stał zaś przy tym słupie. Funkcjonariusze SOK nie stwierdzili obecności żadnej innej osoby. Przy słupie trakcyjnym zainstalowana była lampa oświetleniowa, która była wówczas włączona. Funkcjonariusze SOK usłyszeli charakterystyczny odgłos piłowania metalu. Nie tracąc mężczyzn z pola widzenia, funkcjonariusze zaczęli się do nich zbliżać. Po chwili R. K. (1) zobaczył spadające odważniki napinające trakcję kolejową. A. S. usłyszał zaś huk spadających przedmiotów. K. S. również usłyszał uderzenie metalu o ziemię. W związku z tym wsiadł do samochodu i udał się w kierunku km 7,900. Mężczyźni obecni przy słupie zaczęli ze sobą rozmawiać. Ustalili, że schowają obciążniki pod most i rano po nie przyjdą. Nie wiedzieli, iż byli wówczas obserwowani przez funkcjonariuszy SOK. Po chwili zaczęli iść w kierunku, gdzie byli R. K. (1) oraz A. S.. W tym momencie R. K. (1) krzyknął w ich stronę „stój (...) Ochrony (...)!”, a następnie wspólnie z A. S. podbiegł do tych mężczyzn. Zostali oni ujęci w odległości ok. 20-25 metrów od przedmiotowego słupa. W tym momencie na miejscu zjawił się K. S.. Przy wspomnianym słupie trakcyjnym funkcjonariusze SOK ujawnili 20 sztuk odważników, przygotowanych do przetransportowania. Na słupie trakcyjnych nie było już żadnych obciążników, linia napięcia straciła stabilność. Funkcjonariusze SOK wezwali na miejsce Policję. Po ich przyjeździe doszło do zatrzymania ujętych mężczyzn. Ujawnione odważniki zostały zwrócone pracownikom kolei, celem dokonania naprawy trakcji. W okolicach miejsca zdarzenia, funkcjonariusze SOK ujawnili wyrzucony przez D. R. brzeszczot metalowy do cięcia metalu, który został następnie zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji.

Mężczyzną, który w czasie interwencji funkcjonariusza SOK znajdował się na przedmiotowym słupie, był D. R. - zaś osobą, która stała pod nim był J. K.. Oskarżony, w toku czynności z jego udziałem, podawał się za swojego brata K. B.. Badanie, przeprowadzone urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, wykonane o godzinie 02:23, w odniesieniu do oskarżonego J. K., dało wynik 0,80 mg/l.

Dowód: odpis oświadczenia z dnia 29 kwietnia 2015 r. (k. 5),

odpis protokołu zatrzymania osoby (k.10-10v),

odpis protokołu przeszukania osoby (k.11-12v),

odpis protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k.13-13v),

odpis protokołu zatrzymania osoby (k. 15-15v),

odpis protokołu przeszukania osoby (k. 16-17v),

odpis protokołu zatrzymania rzeczy (k. 19-21),

zeznania świadka R. K. (1) (k. 31v, k. 153-154, k. 265, k. 379-380),

zeznania świadka K. S. (k. 33v, k.155, k. 380-381),

odpis pisma (...) S.A. z dnia 30 kwietnia 2012 r. (k.42),

odpis protokołu oględzin (k. 37-38),

zeznania świadka W. B. (k. 39v, k. 407),

zeznania świadka A. S. (k. 51v, k. 156-157, k. 381),

odpis protokołu oględzin (k. 59-59v),

odpis dokumentacji fotograficznej (k. 149-151),

odpis wyroku zaocznego Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 11 września 2012 r., sygnatura akt II K 826/12 (k. 346-347),

odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygnatura akt II K 200/14 (k. 307-309),

częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. K. (k. 45, k. 303-304, k. 378-379).

Na przedmiotowym słupie nominalnie znajdowało się 26 ciężarów naprężających sieć trakcyjną (obciążników). Każdy z nich ważył 27 kilogramów i wykonany był z żeliwa. Wartość każdego obciążnika wynosiła 89,00 zł. Wszystkie ciężary ściągnięte z przedmiotowego słupa miały wartość 2.314,00 zł. (...) S.A. odzyskała 20 sztuk obciążników o łącznej wartości 1780,00 zł. Nie udało się odzyskać 6 sztuk o łącznej wartości 534,00 zł. Wcześniejsze ewentualne usunięcie tylko 6 obciążników nie doprowadziłoby do spadku sieci. W takim przypadku nie obniżyłaby się ona w sposób zauważalny. Usunięcie wszystkich 20 ciężarów naprężających spowodowało zaś obniżenie sieci trakcyjnej. W zaistniałej sytuacji nastąpiło to w godzinach od 00:06 do 4:40. W rezultacie zakłócone było działanie części linii kolejowej na trasie P. - O.. Wystąpiła niemożność jazdy pociągów trakcją elektryczną.

Dowód: zeznania świadka W. B. (k. 39v, k. 407),

odpis pisma (...) S.A. z dnia 30 kwietnia 2012 r. (k.42),

pismo (...) S.A. z dnia 06 lipca 2015 r. (k. 395).

W trakcie czynności prowadzonych z udziałem J. K. podawał się on za swojego brata K. B.. Podpisywał także protokoły jego nazwiskiem. Odnośnie czynów polegających na fałszowaniu protokołów i podawaniu się za K. B., przeprowadzono przeciwko J. K. odrębne postępowanie, które zakończyło się prawomocnym wyrokiem skazującym.

Dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygnatura akt II K 200/14 (k. 307-309).

W sprawie prowadzonej początkowo przeciwko D. R. oraz K. B. – tak bowiem przedstawił się J. K. wydany został skazujący wyrok zaoczny.

Sąd Okręgowy w Gdańsku V Wydział Karny Odwoławczy, wyrokiem z dnia 10 marca 2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt V Ko 255/13, wznowił postępowanie zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2012 r. o sygnaturze akt II K 826/12 wobec K. B. o czyn z art. 254a k.k.; uchylił wyrok zaoczny Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 11 września 2012 r. o sygnaturze akt II K 826/12 wobec K. B. i sprawę w tej części przekazał Sądowi Rejonowemu Gdańsk-Południe w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku, postanowieniem z dnia 17 września 2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 515/14, umorzył postępowanie karne wobec K. B..

Dowód: odpis wyroku zaocznego Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 11 września 2012 r., sygnatura akt II K 826/12 (k. 346-347),

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku V Wydział Karny Odwoławczy z dnia 10 marca 2014 r., sygnatura akt V Ko 255/13 (k. 232-233),

odpis postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 17 września 2014 r., sygnatura akt II K 515/14 (k. 277-278).

Oskarżony J. K., przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego (podający się wówczas do protokołu jako K. B.), nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Stwierdził, iż nie zgadza się z usłyszonym zarzutem. Podał, iż mieszka obok miejsca, gdzie został zatrzymany. Przyznał, iż faktycznie był na torach w okolicy słupa trakcyjnego, jednak nie kradł i nie uszkadzał sieci kolejowej. Wyjaśnił, iż chwilę przed przyjazdem funkcjonariuszy SOK przyszedł w to miejsce po swojego znajomego – D. R., o którego zaczął się martwić, że nie wróci na noc do domu. Podał, iż przebywał on u niego. Stwierdził, iż gdy przyszedł po D. R., to widział jeszcze kilka innych osób, ale oni go minęli idąc po torach w stronę O.. Oświadczył, iż gdy przyszedł, to D. R. stał na przejeździe kolejowym. Był sam. Nie widział, aby on ściągał jakieś obciążniki z trakcji kolejowej. Oskarżony zaprzeczył, aby miał to robić. Nie było tam, że D. R. wchodził na słup i odcinał jakieś obciążniki. Nie było rozmowy na temat schowania ciężarków ze słupa trakcyjnego, aby wrócić po nie rano. Nie widział, aby Danie R. miał przy sobie brzeszczot.

Przesłuchany ponownie, w dniu 12 listopada 2014 r. (k.303-304), nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Podał, iż nie wie w ogóle co tam się działo. Stwierdził, iż D. R. wyszedł z zakładu karnego i kiedyś pracował u niego w ogrodnictwie. Wskazał, iż D. R. mieszkał trochę z jego rodziną. Podał, iż w sobotę albo piątek przyszedł mu podziękować za załatwienie pracy. Nadmienił, że spożywali alkohol. Wyjaśnił, iż D. R. powiedział nagle, że z kimś się umówił, wychodzi i później przyjdzie. J. K. wskazał, iż przekazał D. R. klucze i wspólnie ze swoją konkubiną położyli się spać. Stwierdził, iż późno w nocy, około godziny 23.30 – 24.00 słychać było głos D. R.. Oskarżony podał, iż wyszedł z domu i poszedł w jego kierunku. Z daleka widział kilka osób, ale jakoś się rozchodzili. D. R. siedział zaś na wale. Stwierdził, iż ciągnął go za ręce, ale on nie chciał iść. Wyjaśnił, iż przyjechali funkcjonariusze SOK i od razu potraktowali ich gazem. Stwierdził, iż świadomie podawał się za brata. Myślał, że brat mu pomoże, ale nie wyszło tak jak chciał

Oskarżony J. K., przesłuchany w toku postępowania sądowego, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Oświadczył, iż podał się za swojego brata.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego J. K. (k. 45, k. 303-304, k. 378-379).

Oskarżony J. K., w chwili orzekania miał ukończone 55 lat, wykształcenie zawodowe – rolnik. Oskarżony jest rozwiedzony, nie posiada potomstwa. Oskarżony jest bez majątku, przed osadzeniem pracował w budownictwie z wynagrodzeniem w kwocie 1200 zł. J. K. wskazał na problemy z sercem.

Dowód: dane osobo-poznawcze (k. 378).

Oskarżony J. K. był uprzednio karany.

Dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni Wydział II Karny z dnia 31 lipca 2003 r., sygnatura akt II K 319/03 (k. 305),

odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygnatura akt II K 200/14 (k. 307-309),

odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 06 listopada 2014 r., sygnatura akt II K 1733/13 (k. 351-352),

informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 364-366),

odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział X Karny z dnia 24 listopada 2014 r., sygnatura akt X K 499/14 (k. 390-391).

Sąd zważył, co następuje.

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na istotnej części dowodów. Zebrany materiał dowodowy jest jednorodny w tym sensie, że oceniany całościowo nie pozostawia najmniejszych wątpliwości co do winy i sprawstwa

oskarżonego J. K.. Sąd ustaleń w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci licznie zgromadzonych dokumentów, zeznań świadków, jak i częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego – w zakresie w jakim dano im wiarę. Część ze zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów nie miała znaczenia dla istoty niniejszego postępowania, gdyż dotyczyła osoby D. R. – co do którego postępowanie karne toczyło się w innej sprawie i zostało zakończone wydaniem prawomocnego wyroku zaocznego (k. 346-347).

Dokumenty w postaci - odpisów protokołów czynności, odpisu dokumentacji fotograficznej, odpisów postanowień i wyroków, a także informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego – to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Wobec prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy toczącej się przed tut. Sądem pod sygnaturą akt II K 200/14, jak i treści wyjaśnień J. K., nie budziło wątpliwości, iż osobą, która podawała się za K. B. był w istocie oskarżony J. K.. Sąd protokoły czynności, które zostały sporządzone z jego udziałem – a gdzie widnieją dane K. B., należało ocenić przez pryzmat przestępczego działania J. K.. W rezultacie, uznać należało, iż powołana dokumentacja dotyczy osoby oskarżonego. W pozostałym zakresie autentyczność i prawdziwość treści dokumentacji sporządzonej z udziałem J. K. nie budziła żadnych wątpliwości. Mając na uwadze powyższe, uznać należało, iż stanowi ona obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności. Odnosząc się do dokumentów urzędowych, które nie zostały sporządzone z udziałem J. K., stwierdzić należy, że ich autentyczność i prawdziwość treści nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Nie budziła ona również wątpliwości Sądu.

Zasadniczo za wiarygodne należało uznać zebrane w aktach sprawy dokumenty prywatne – odpis oświadczenia z dnia 29 kwietnia 2012 r. (k.5), odpis pisma (...) S.A. z dnia 30 kwietnia 2012 r. (k.42), pismo (...) S.A. z dnia 06 lipca 2015 r. (k. 395). Z dokumentów tych wynika, że osoby, które się na nich podpisały złożyły oświadczenia określonej treści. Nie budzi przy tym wątpliwości autentyczność tych dokumentów.

Odnosząc się do dokumentu w postaci odpisu oświadczenia z dnia 29 kwietnia 2012 r. (k.5), stwierdzić należało, iż zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie potwierdził, aby doszło do przekazania 21 sztuk obciążników. Zeznania świadków – funkcjonariuszy SOK oraz pracownika (...) S.A. – wskazywały bowiem, iż na miejscu zdarzenia ujawniono jedynie 20 sztuk ciężarów i tylko taka ich ilość została odzyskana przez spółkę. Na wskazaną ilość odzyskanych obciążników zwrócono również uwagę w treści pisma z dnia 30 kwietnia 2012 r. (k. 42).

Dokumenty w postaci odpisu pisma z dnia 30 kwietnia 2012 r. (k. 42) oraz pisma dnia 06 lipca 2015 r. (k. 395) korespondują z zeznaniami W. B. – pracownika (...) S.A. Stanowią one potwierdzenie zaistniałych szkód. W treści omawianych pism zwrócono uwagę na skutki, jakie powstały w związku z usunięciem przedmiotowych obciążników.

W całości na uwzględnienie zasługiwały zeznania **R. K. (1)** – funkcjonariusza (...) Ochrony (...). Świadek podał, iż w dniu 29 kwietnia 2012 r. wspólnie z innymi osobami pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym. Wskazał, iż otrzymali polecenie udania się na linię 226, km 7.900 – gdzie na torach kolejowych miały przebywać osoby postronne. W szczegółowy sposób zrelacjonował przebieg podjętej interwencji. Opisał zachowanie dwóch zauważonych mężczyzn. Zwrócił uwagę na treść przeprowadzonej między nimi rozmowy. Zeznania świadka korespondują z relacją A. S. oraz K. S.. Znajdują one również potwierdzenie w zeznaniach W. B. oraz sporządzonej dokumentacji fotograficznej. Relacja świadka jest spójna logiczna i konsekwentna. Świadek był osobą obcą dla oskarżonego, nie zainteresowaną wynikiem postępowania karnego. Nie ujawniły się okoliczności, które mogłyby podważyć wiarygodność tej osoby oraz jej obiektywizm.

Za wiarygodne w całości należało również uznać zeznania **K. S.** Świadek potwierdził skład osobowy patrolu zmotoryzowanego. Z uwagi na podział czynności, świadek pozostał jednak przy zaparkowanym pojeździe. Na miejscu zdarzenia zjawiał się dopiero w momencie ujęcia oskarżonego i D. R.. Niemniej, zwrócił uwagę, iż decyzję o wyruszeniu w ich kierunku podjął w momencie, gdy usłyszał uderzenie metalu o ziemię. Podał, iż przy słupie ujawnili odważniki. Zeznania świadka pozostają w zgodzie z relacją A. S. oraz R. K. (1), a także zeznaniami W. B. oraz sporządzoną dokumentacją fotograficzną.

W całości na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka **A. S.**. Świadek potwierdził skład osobowy patrolu zmotoryzowanego. Zwrócił uwagę na treść polecenia otrzymanego przez komendanta. Opisał, w jaki sposób zachowywały się zauważone przez niego osoby. Podał, iż jedna z nich znajdowała się na słupie, zaś bezpośrednio pod słupem stała druga osoba. Wskazał, iż usłyszał odgłos piłowanego metalu oraz huk spadających obciążników. Zeznał, że osoba, która zeszła ze słupa odrzuciła jakiś przedmiot. Zrelacjonował przebieg czynności podjętych wspólnie z R. K. (1). Podał, iż na ziemi przy słupie ujawnili 20 sztuk obciążników, podzielonych i przygotowanych do wyniesienia. Wskazał, iż na słupie nie było już żadnych ciężarów, a linia napięcia straciła stabilność. Zeznania świadka korespondują z relacją R. K. (1) oraz K. S.. Znajdują one również potwierdzenie w zeznaniach W. B. oraz sporządzonej dokumentacji fotograficznej. Okoliczność, iż usunięcie ciężarów spowodowało obniżenie sieci, znalazła potwierdzenie w pismach (...) S.A.

Zasadniczo za wiarygodne należało uznać zeznania **W. B.** – pracownika (...) S.A. Świadek podał, iż w dniu 29 kwietnia 2012 r., około północy, dysponent ruchu stacji G. O. został poinformowany przez maszynistę pociągu (...) o osobach, które przebywają na torze nr 201 przy słupie trakcyjnym na km 7,900. Zeznał, iż na miejsce został wysłany patrol SOK. Świadek opisał, iż na przedmiotowym słupie znajdowało się 26 obciążników. Wskazał, iż w chwili przybycia na miejsce funkcjonariuszy SOK ujawnili 20 sztuk tych ciężarów. Zeznał, iż nie udało się odzyskać brakujących 6 sztuk. Świadek opisał, z czego były wykonane te przedmioty oraz jaka była ich wartość. Opisał skutki jakie nastąpiły w związku z usunięciem wszystkich obciążników z przedmiotowego słupa. Zwrócił uwagę, iż potencjalne wcześniejsze usunięcie tylko 6 obciążników nie spowodowałoby spadku sieci – nie zostałaby ona obniżona w zauważalny sposób. Dodał, iż dopiero usunięcie ciężarów jak w niniejszej sprawie a więc co najmniej 20 powoduje obniżenie sieci. Zeznania świadka korespondują z relacją podaną przez funkcjonariuszy SOK, sporządzoną dokumentacją fotograficzną, a także treścią dwóch pism (...) S.A.

Zasadniczo niewiarygodne okazały się wyjaśnienia złożone przez **D. R.** w toku prowadzonego względem niego postępowania przygotowawczego. Wskazał on na okoliczności związane zatrzymaniem jego osoby w dniu 29 kwietnia 2012 r. Relacja D. R. pozostaje w sprzeczności ze spójnymi i konsekwentnymi zeznaniami funkcjonariuszy SOK, którzy podali, jaki był udział D. R. w zaistniałym zdarzeniu. Co więcej, zgodnie z zeznaniami świadków – osoba, która zeszła z przedmiotowego słupa miała wyrzucić posiadany brzeszczot. W toku czynności podany przedmiot został ujawniony na miejscu zdarzenia i zabezpieczony przez funkcjonariuszy Policji. Niezależnie od tego, wbrew twierdzeniom D. R., przybyli na miejsce funkcjonariusze SOK nie stwierdzili obecności innych osób. W rezultacie, za wiarygodne należało uznać jedynie twierdzenia, iż w inkryminowanym czasie D. R. znajdował się w okolicy miejsca zdarzenia. Powyższe wynika wprost z zeznań świadków – funkcjonariuszy SOK oraz dokumentu w postaci protokołu zatrzymania osoby.

Wobec powyższego, jedynie w części zasługiwały na uwzględnienie wyjaśnienia oskarżonego **J. K.**.

Za wiarygodne należało uznać tą część wyjaśnień, w której oskarżony przyznał, iż w toku postępowania podawał się za swojego brata K. B.. Powyższe zachowania były przedmiotem odrębnego postępowania, które zakończyło się wydaniem prawomocnego wyroku skazującego. Na uwzględnienie zasługiwały również twierdzenia, iż tego dnia oskarżony znajdował się w okolicy przedmiotowego słupa. Powyższe wynika wprost z zeznań świadków – funkcjonariuszy SOK oraz dokumentu w postaci protokołu zatrzymania osoby. Niewiarygodne okazały się twierdzenia świadka, iż na miejscu zdarzenia miały znajdować się jeszcze inne osoby. Przybyli na miejsce funkcjonariusze SOK nie odnotowali bowiem obecności innych osób. Na uwzględnienie zasługiwały wyjaśnienia, iż oskarżony spożywał alkohol. Podana okoliczność znalazła potwierdzenie w protokole użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego. Niewiarygodne okazały się wyjaśnienia oskarżonego, w tej części, w której negował przypisany mu czyn. Zeznania obecnych na miejscu funkcjonariuszy SOK wskazywały bowiem na współsprawstwo oskarżonego i D. R.. Świadek A. S. podał przy tym, iż to właśnie ujęte przez nich osoby były związane z opisanym zdarzeniem przy słupie trakcyjnym. Jakikolwiek próby przerzucenia odpowiedzialności karnej na inne osoby uznać należało za przyjętą przez oskarżonego linię obrony. Podkreślenia wymaga, iż relacja oskarżonego nie znalazła potwierdzenia w treści zgromadzonego materiału dowodowego.

W ocenie Sądu postępowanie dowodowe potwierdziło, iż J. K. popełnił czyn przypisany mu w punkcie I. wyroku.

Sąd dokonał ustalenia, że oskarżony J. K. działał wspólnie i w porozumieniu z D. R. oraz, że usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia 20 ciężarów naprężających sieć trakcyjną o łącznej wartości 1780 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy (...) Ochrony (...), a w rezultacie czyn ten zakwalifikowano jako występki z art. 254a k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do kwestii współsprawstwa z D. R., wobec prawomocnie rozstrzygniętej sprawy o sygnaturze akt II K 826/12, gdzie wobec D. R. zapadł skazujący wyrok zaoczny, uzasadnione było doprecyzowanie, iż oskarżony J. K. działał wspólnie i w porozumieniu z tą właśnie osobą.

Odnosząc się do ustalonej liczby ciężarów naprężających sieć trakcyjną (obciążników), należy zwrócić uwagę, iż materiał dowodowy zgromadzony w toku przedmiotowej sprawy wskazywał, iż w dniu 29 kwietnia 2012 r., około północy, na słupie w lokacie 7-43 tor 201 znajdowało się 20 sztuk tych przedmiotów. Wszak taka właśnie ilość została ujawniona przez funkcjonariuszy SOK w momencie ujęcia sprawców. Zważywszy, iż każdy z tych elementów ważył 27 kilogramów, nie sposób było uznać, aby współsprawcy zdołali cokolwiek zrobić z brakującymi 6 sztukami - w tak krótkim czasie, jaki upłynął od momentu ściągnięcia ich na ziemię do chwili podjęcia interwencji przez funkcjonariuszy SOK. Należało mieć w tym zakresie na uwadze treść zeznań W. B., który podał, iż usunięcie tylko 6 obciążników nie spowodowałoby opadnięcia sieci - nie obniżyłaby się ona w sposób zauważalny. W rezultacie, wobec dynamiki całego zdarzenia, ujawnienia na miejscu 20 sztuk obciążników oraz relacji pracownika (...) S.A. - W. B., uzasadniony jest wniosek, że brakujące 6 sztuk ciężarów zostało usunięte z przedmiotowego słupa wcześniej - w nieustalonym czasie i przez nieustalone osoby.

Rozważania w przedmiocie usiłowania kradzieży zostaną natomiast przedstawione w dalszej części uzasadnienia.

Przechodząc do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, należy wskazać, iż zgodnie z art. 254a k.k., podlega karze, kto zabiera, niszczy, uszkadza lub czyni niezdatnym do użytku element wchodzący w skład sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, elektroenergetycznej, gazowej, telekomunikacyjnej albo linii kolejowej, tramwajowej, trolejbusowej lub linii metra, powodując przez to zakłócenie działania całości lub części sieci albo linii.

Zachowanie sprawcy polega na zabranii, zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu niezdatnym do użytku jednego z elementów infrastruktury wskazanych w przepisie. Zabór oznacza fizyczne przemieszczenie rzeczy z dotychczasowego jej miejsca położenia i objęcie jej przez sprawcę w wyłączne władanie.

Przedmiotem czynności sprawczej jest element wchodzący w skład sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, elektroenergetycznej, gazowej, telekomunikacyjnej albo linii kolejowej, tramwajowej, trolejbusowej lub linii metra. Element - zgodnie z językowym znaczeniem tego terminu - to "część składowa jakiejś całości, składnik nadający czemuś odrębną cechę, właściwość" (zob. E. Sobol (red.), Mały słownik, s. 184). W przypadku omawianego przestępstwa elementy należy rozumieć jako materialne fragmenty wskazanych sieci lub linii infrastruktury. Kierując się zasadą lege non distinguente uznać trzeba, że chodzi o każdy element składowy jednej z wymienionych sieci lub linii.

Linia kolejową, stosownie do art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 1594 ze zm.), jest droga kolejowa mająca początek i koniec wraz z przyległym pasem gruntu, na którą składają się odcinki linii, a także budynki, budowle i urządzenia przeznaczone do prowadzenia ruchu kolejowego wraz z zajętymi pod nie gruntami.

Omawiane przestępstwo ma charakter skutkowy, do jego dokonania niezbędne jest wystąpienie skutku w postaci zakłócenia działania całości lub części sieci albo linii wskazanych w dyspozycji art. 254a k.k.. Oznacza to, że warunkiem uznania czynu za dokonany jest ustalenie związku przyczynowego pomiędzy zaborem, zniszczeniem, uszkodzeniem lub uczynieniem niezdatnym do użytku elementu infrastruktury a zakłóceniem działania całości lub części sieci lub linii. O zakłóceniu działania całości lub części sieci lub linii można mówić wtedy, gdy brak, zniszczenie czy uszkodzenie jednego z elementów takiej sieci lub linii powoduje, że nie może ona w ogóle normalnie funkcjonować lub nie może

normalnie funkcjonować jej część (a nie tylko zabrany, uszkodzony czy zniszczony przedmiot, chyba że na przykład uszkodzony przedmiot jest tak ważnym elementem sieci lub linii, że jego nieprawidłowe działanie musi powodować zakłócenia pracy całości lub części sieci lub linii).

Strona podmiotowa czynu stypizowanego w art. 254a k.k. sprowadza się, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 8 k.k., do umyślności w obu jej postaciach, z wyjątkiem zaboru elementu infrastruktury, który sprawca musi obejmować swoją wolą (zob. Michał Królikowski, Robert Zawłocki [red.] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do artykułów 222–316, Beck 2013, por. Ryszard Stefański [red.] Kodeks karny. Komentarz, Wydanie II, Beck 2015).

Sprawca zabierający element linii kolejowej, gdy czyni to w celu innym niż przywłaszczenie (przykładowo tylko po to, by zakłócić działanie linii i zabrany element pozostawić na miejscu swojego działania, w stanie nienaruszonym), odpowiada tylko za realizację znamion czynu z art. 254a k.k., zaś w sytuacji, gdy kieruje nim zamiar bezpośredni przywłaszczenia sobie tegoż elementu, odpowiada również za kradzież (por. wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 2 lutego 2015 r., VII Ka 1043/14, LEX nr 1623859).

Zgodnie zaś z art. 278 § 1 k.k., podlega karze, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Działanie sprawcy kradzieży określa znamię czasownikowe „zabiera”. Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza, dzierżyciela) i przeniesienie go w sferę władztwa sprawcy zaboru. Przedmiotem wykonawczym kradzieży jest rzecz ruchoma, mająca wartość ekonomiczną, która musi być cudza, tzn. powinna stanowić czyjąś własność i znajdować się w czyimś posiadaniu. Kradzież jest przestępstwem materialnym. Jego dokonanie następuje w momencie, gdy sprawca obejmuje rzecz swoim władztwem (zob. Marian Filar [red.], Kodeks karny. Komentarz., LexisNexis 2014). Kradzież jest przestępstwem umyślnym, którego można się dopuścić wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Jest to bowiem przestępstwo kierunkowe, jako że celem zaboru jest przywłaszczenie. Oznacza to, że sprawca dokonuje zaboru po to, aby włączyć cudzą rzecz do swojego majątku i postępować z nią jak właściciel (tzn. zużywając, darowując, sprzedając itp.). Cel przywłaszczenia nie musi obejmować dążenia sprawcy do osiągnięcia korzyści majątkowej. Chęć przywłaszczenia cudzej rzeczy jest niezbędnym elementem, związanym z przypisaniem sprawcy zaboru cudzej rzeczy odpowiedzialności karnej za kradzież. Przywłaszczenie jest pojęciem węższym od pojęcia korzyści majątkowej, ponieważ w tym drugim przypadku możliwa jest sytuacja, w której sprawca może nawet zakładać zwrot mienia uzyskanego wcześniej od pokrzywdzonego, co przy przywłaszczeniu jest wykluczone, gdyż tu celem sprawcy jest trwale włączenie danej rzeczy do składników swojego majątku (zob. Zoll Andrzej [red.], Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. II, Zakamycze 2006; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2004 r., II KK 381/03, LEX nr 109835).

Zgodnie z art. 13 § 1 k.k., odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Jednocześnie, w tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z art. 18 § 1 k.k., odpowiada za sprawstwo nie tylko ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, ale także ten, kto kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie takiego czynu. Współsprawstwo zachodzi, gdy dwie lub więcej osób, działając w porozumieniu wspólnie dokonują czynu zabronionego. Warunkiem sine qua non współsprawstwa jest istnienie porozumienia, które musi nastąpić przed lub w trakcie realizacji czynu zabronionego, przy czym jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa. (zob. Andrzej Marek, Kodeks karny. Komentarz. LEX, 2010). Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość uzgodnionego przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane zachowaniem innego lub innych współsprawców (zob. postanowienie SN z dnia 1 marca 2005 r., III KK 249/04, OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 63). O przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne "własnoręczne" realizowanie znamion czynu zabronionego (np. "bicie", "zabieranie"), gdyż decyduje wspólne popełnienie przestępstwa według uzgodnionego podziału ról (por. wyrok SN z dnia 19 czerwca 1978 r., I KR 120/78, OSNKW 1978/10/110).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, iż nie budziło wątpliwości Sądu, iż J. K. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu kwalifikowanego z art. 254a k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Oskarżony J. K. działał przy tym wspólnie i w porozumieniu z D. R.. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują na wyraźny podział ról – D. R. wspierał się na słup trakcyjny i przy użyciu brzeszczotu spowodował, że obciążniki spadły na ziemię. J. K. znajdował się w tym momencie przy wspomnianym słupie. Rolą oskarżonego było zapewnienie transportu tych przedmiotów. Wszak świadek R. K. (1) zwrócił uwagę na treść rozmowy oskarżonego z D. R., podczas której mężczyźni ustalili, że przedmiotowe obciążniki schowają pod most i wrócą po nie nad ranem. Nie można było tracić z pola widzenia, iż każdy z ciężarów ważył 27 kilogramów. Sprawne przeniesienie i ukrycie tych przedmiotów wymagało zatem współdziałania.

Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazywały, iż ciężary naprężające sieć trakcyjną zostały usunięte ze słupa w lokacie 7-43 tor 201 za pomocą brzeszczotu. Obecni na miejscu zdarzenia funkcjonariusze SOK – R. K. (2) oraz A. S. zgodnie wskazali, iż w chwili przybycia w okolice tego słupa usłyszeli charakterystyczny odgłos piłowania metalu – zaś po chwili doszedł do nich huk spadających obciążników. Na ten dźwięk zwrócił również uwagę K. S.. Usunięcie tych przedmiotów stanowiło o dokonanej zaborze w rozumieniu art. 254a k.k. Nie ulegało przy tym wątpliwości, iż przedmiotowe obciążniki (ciężary naprężające sieć trakcyjną), stanowiły element wchodzący w skład linii kolejowej. Wszak były to części służące do należytego naprężenia sieci trakcyjnej. W przedmiotowej sprawie wystąpił również skutek w postaci zakłócenia działania części linii kolejowej na trasie P.-O.. Usunięcie wszystkich ciężarów naprężających spowodowało bowiem obniżenie sieci trakcyjnej w godzinach 00:06 – 4:40. Wpłynęło to na brak możliwości jazdy pociągów trakcją elektryczną.

W oparciu o treść zeznań funkcjonariusza SOK R. K. (1), jak i materiał dowodowy potwierdzający wartość 20 sztuk obciążników, uznać należało, iż swoim czynem oskarżony wyczerpał również znamiona usiłowania kradzieży. Współsprawcy ustalili, że schowają obciążniki pod most i wrócą po nie nad ranem. Powyższe stwierdzenie prowadzić musiało do uznania, iż oskarżonym kierował zamiar bezpośredni przywłaszczenia tych przedmiotów – co z kolei, przy spełnieniu pozostałych znamion z art. 278 § 1 k.k., stanowiło podstawę do przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji czynu. Kwestia zaboru cudzej rzeczy oraz współsprawstwa nie budziły żadnych wątpliwości i zostały już szczegółowo omówione powyżej – w szczególności w części dotyczącej rozważań na temat przestępstwa z art. 254a k.k. Pamiętać należy, iż strona przedmiotowa jest w tym zakresie zasadniczo tożsama. Z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy (...) Ochrony (...), oskarżony J. K. nie osiągnął jednak zamierzonego celu w postaci zaboru w celu przywłaszczenia 20 ciężarów naprężających sieć trakcyjną o łącznej wartości 1.780,00 zł. W rezultacie, zasadne było przyjęcie, iż doszło do usiłowania kradzieży.

Czyn oskarżonego uznać należy za zawiniony. Jest on osobą dorosłą. Oskarżony był w przeszłości karany za przestępstwo przeciwko mieniu. Powyższe pozwala uczynić mu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niewłaściwie. W przedmiotowej sprawie nie zachodziły okoliczności wyłączające winę oskarżonego, ani bezprawność jego zachowania.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była znaczna. Indywidualnym dobrem chronionym z art. 254a k.k. jest integralność sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, elektroenergetycznej, gazowej, telekomunikacyjnej albo linii kolejowej, tramwajowej, trolejbusowej lub linii metra oraz ich niezakłócone funkcjonowanie. Ubocznym przedmiotem ochrony jest mienie (Giezek Jacek [red.], Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz. LEX, 2014). Przepis art. 278 § 1 k.k. znajduje się zaś w grupie przepisów chroniących własność, a więc wartość istotną, jaka powinna podlegać ochronie przez państwo, wartość podlegającą również ochronie konstytucyjnej. Należało uwzględnić, iż pokrzywdzona spółka odzyskała 20 sztuk ciężarów naprężających sieć trakcyjną, co niewątpliwie wpływa pozytywnie na ocenę stopnia społecznej szkodliwości. Oceniając sposób i okoliczności popełnienia czynu należało uwzględnić, iż czyn został popełniony w godzinach nocnych, na obrzeżach miasta. Przechodząc do okoliczności podmiotowych należy wskazać, że oskarżonemu towarzyszył zamiar bezpośredni.

Nie budziło wątpliwości, iż oskarżony chciał popełnić przypisany mu czyn. Wszak był obecny przy przedmiotowym słupie w czasie, gdy D. R. - przy użyciu brzeszczotu – spowodował usunięcie i opadnięcie obciążników. Mężczyźni wspólnie ustalili, iż schowają te przedmioty pod most i wrócą po nie nad ranem. Postać tego zamiaru jest okolicznością obciążającą, tak samo jak motywacja sprawcy. W toku sprawy nie udało się ustalić by oskarżony działał z pobudek w jakimś stopniu usprawiedliwionych.

Ustalając wymiar kary w stosunku do oskarżonego J. K., w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia (przy uwzględnieniu treści przepisu art. 11 § 3 k.k.), Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 §1 i §2 k.k. Uwzględniono okoliczności rzutujące na znaczną społeczną szkodliwość czynu (omówione powyżej), a także działanie w zamiarze bezpośrednim. Nie można było również tracić z pola widzenia, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Sąd zważył, iż rolą J. K. było zapewnienie transportu przedmiotowych obciążników. Na niekorzyść oskarżonego przemawiał również fakt, iż przed popełnieniem przypisanego mu czynu był on karany sędownie za przestępstwo przeciwko mieniu. Negatywnie należało również ocenić działanie pod wpływem alkoholu. Na korzyść oskarżonego przemawiał fakt, że pokrzywdzona spółka odzyskała 20 sztuk ciężarów napinających sieć trakcyjną. Zachowanie oskarżonego spowodowało obniżenie sieci trakcyjnej w godzinach 00:06 – 4:40. Okres zakłócenia działania części linii kolejowej nie był zatem długi. Należało również uwzględnić, iż w podanych godzinach ruch pociągów jest mniejszy niż w godzinach dziennych. Powyższe pozytywnie wpłynęło na ocenę rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa.

W konsekwencji, Sąd uznał, że kara w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, to jest kara 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i zawinięcia sprawcy, a wydane rozstrzygnięcie będzie skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości, natomiast w stosunku do oskarżonego pozwoli na zrozumienie jego błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnego czynu.

Sąd nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności uzasadnionych szczególnymi względami, które wynikałyby z postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania po popełnieniu przestępstwa.

Należało mieć na względzie, iż oskarżony w czasie popełnienia przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności – orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni Wydział II Karny z dnia 31 lipca 2003 r., sygnatura akt II K 319/03 (k. 305). Powyższe wykluczałyby możliwość zastosowania względem oskarżonego omawianej instytucji na podstawie przepisów w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r. W rezultacie, pod rozważę wzięto przesłanki w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji kodeksu karnego dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396).

Sąd miał w związku z tym na względzie pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż sam fakt uprzedniej karalności nie wyklucza w każdym przypadku pozytywnej prognozy kryminologicznej, a tym samym stosowania środków probacyjnych czy kar wolnościowych. Świadczy o tym regulacja zawarta w art. 69 § 3 k.k. (zob. wyrok SN z dnia 17 listopada 2011 r., III KK 198/11, Biul. PK 2012, nr 1, s. 22-23).

Niemniej, zważywszy na postawę sprawcy, który wyraża stałą skłonność do naruszania pewnych wartości czy dóbr, uznać należało, iż popełnione przestępstwo nie miało charakteru epizodycznego, lecz było wynikiem braku poszanowania dla podstawowych reguł porządku prawnego. Nie można było tracić z pola widzenia, iż chwilę po popełnieniu przypisanego mu przestępstwa, oskarżony dopuścił się kolejnych przestępstw – uznanych ostatecznie za ciąg przestępstw, co było przedmiotem postępowania toczącego się przed tut. Sądem w sprawie o sygnaturze akt II K 200/14. Właściwości i warunki osobiste oskarżonego również przemawiają na jego niekorzyść, albowiem wskazują na występowanie głębokiej demoralizacji oraz negatywnego trybu życia. Również zachowanie się sprawcy po popełnieniu przestępstwa nie daje podstaw do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Oskarżony konsekwentnie negował fakt zaistnienia czynu, będącego przedmiotem niniejszego postępowania, w konsekwencji nie wyraził skruchy, ani żalu.

Mając na uwadze z jaką łatwością przyszło oskarżonemu popełnienie przypisanego mu przestępstwa nie jest możliwe w stosunku do oskarżonego wywiedzenie pozytywnej prognozy kryminologicznej. Warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności byłoby wysoce niewychowawcze zarówno w stosunku do oskarżonego, jak i całego społeczeństwa. Ponadto sposób popełnienia przestępstwa nie przekonuje Sądu, iż nie popełni on go ponownie. Wszystkie te okoliczności są zatem wystarczające dla postawienia tezy o braku w przypadku osoby oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej polegającej na tym, że oskarżony będzie w przyszłości przestrzegać porządku prawnego i zasad współżycia społecznego oraz nie popełni ponownie żadnego przestępstwa. W ocenie Sądu przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony nie miało charakteru incydentalnego i przypadkowego. Zdaniem Sądu ewentualne wymierzenie oskarżonemu jedynie kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem stanowiłoby nadmierną pobłażliwość wymiaru sprawiedliwości dla oskarżonego, jak również taka kara w odczuciu społeczeństwa nie mogłaby uchodzić za karę sprawiedliwą i mogłaby wywołać u potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw poczucie bezkarności. W ocenie Sądu cele kary wobec oskarżonego nie zostałyby osiągnięte w wypadku wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W punkcie II wyroku, na podstawie art. 63 §1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie I. wyroku kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu J. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 29 kwietnia 2012 roku godz. 01.10 do 30 kwietnia 2012 roku godz. 16.30 tj. dwa dni, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W punkcie III. wyroku, uwzględniając sytuację majątkową oskarżonego, na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwolniono oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty.